

Хиляда години ни дѣлятъ отъ времето, когато Великиятъ царъ Симеонъ, съ будния духъ на високопросвѣтенъ държавникъ и съ острието на меча закрепи политически и културно основитѣ на Българската държава. Българско съзнание, религиозно-просвѣтна единностъ, усилена книжовна дейностъ, наредъ съ вътрешно и външно укрепване на страната — ето голѣмитѣ и силни линии на това неповторено царско творчество. Подъ благотворното влияние на неговата неизчерпаема енергия се кристализиратъ дветѣ най-едри начала у българина: религиозно-просвѣтното и идеята за Българска държава. Българинътъ, обособенъ въ своя държава, се вдъхновява вече въ политическитѣ си и културни задачи отъ една върховна национална идея и отъ едно несломимо българско съзнание. Тѣ именно запазиха нашия народъ презъ дългия низъ на вѣковетѣ, макаръ твърде често да се мѣнѣха и дори временно да изчезваха политическитѣ граници на държавата. Чрезъ лжчезарния топликъ на книжнината и на народната пѣсенъ тѣ държаха будна вѣкове наредъ народната душа, за да се проявятъ съ всичката си сила въ словото на Отца Паисия и на народнитѣ будители. Тѣ вдъхновиха чадата на Балкана да запишатъ съ кръвта си най-свѣтлиѣ страници въ историята на възстанническитѣ движения и на Освободителната война. Тѣ възкресиха политически Българската държава — създадоха Третото Българско Царство. Подъ творческото осѣнение на тази върховна национална идея и на българското съзнание, петдесетъ години вече нашиятъ народъ върви усилено по пътя на политическо, стопанско и културно развитие.

Презъ 1927 година настѣпи близко по време съвпадение на две отъ най-значителнитѣ исторически дати: — хиляда години отъ царуването на Симеона Велики и петдесетъ години отъ освобождението на България — съ десетгодишнината отъ възшествието на Царъ Борисъ III. Това съвпадение внуши на Правителството пѣчина да се отпразднуватъ тия свѣтли исторически дати, съ ясното съзнание да обърне духовния погледъ на съвременното поколѣние къмъ миналото и да се проникне по-живо отъ неговитѣ завети и напѣтствия. Въ богатството и културнитѣ ценности на родната история се избистря българското съзнание. Тѣ сж вѣчниятъ изворъ, който струи мъдростта на миналото. Тѣ сж, които създаватъ строителитѣ на бъдещето. Затова освенъ общенароднитѣ тържества, които станаха повсемѣстно на 12 и 15 май 1928 г., Правителството реши да отбележи съ по-трайна следа хилядагодишнината — съ една юбилейна книга, въ която да се представи въ научно-популярна форма, при сътрудничество на по-виднитѣ ни специа-